

El protagonisme de Matutes enfonsa el PP balear

Ha tornat a passar. Novament, Eivissa ha decidit el futur de tota la comunitat de les Illes Balears. Va passar el 1999, quan Francesc Antich va guanyar gràcies a l'escàndol dels vots argentins (la inscripció en massa i irregular d'emigrants sud-americans per a votar el PP a Formentera). Va tornar a passar el 2003, quan la crisi interna de l'esquerra a Eivissa va donar la victòria a Jaume Matas. I s'ha repetit ara, el 2007, quan el protagonisme i la radicalització de l'ex-ministre Abel Matutes ha fet perdre a Eivissa els vots necessaris perquè Jaume Matas obtingués la majoria absoluta que li hauria permès de governar bo i sol.

Matutes, que des dels anys setanta no havia perdut mai cap elecció en la qual es presentàs directament o indirectament, ha vist com per primera vegada els eivissencs se li giraven d'esquena i l'ignoraven completament. Això no havia passat mai, i el primer sorprès ha estat ell mateix. D'ençà de la nit electoral no ha obert la boca per fer cap declaració pública, després d'una campanya en què no havia estalviat conferències de premsa; pràcticament una cada dia.

La *rebel·lió dels eivissencs* contra el seu cacic ha tingut una projecció autònoma indiscutible. El PP ha vist com li fugia de les mans la majoria absoluta al Parlament. Amb un sol diputat més, hauria pogut prescindir de Maria Antònia Munar. I aquest parlamentari que li ha faltat pot haver-se perdut per un protagonisme agressiu d'Abel Matutes durant tota la campanya. Ho reconeixen en privat (i també en públic) dirigents del PP de les Balears les Pitiüses, que també parlen d'una altra causa de la derrota: les autovies eivissenques. I aquest factor, fet i fet, també té vinculació amb Matutes.

A les eleccions locals i autonòmiques anteriors, les de 2003, Abel

L'ex-ministre eivissenc Abel Matutes apareix com a culpable d'haver fet perdre les eleccions a Jaume Matas, perquè, amb un discurs radical, ha espantat els votants moderats del PP.

Durant la campanya electoral, Abel Matutes ha ofert conferències de premsa constantment, moltes més que no pas el candidat del PP. Aquesta omnipresència no ha estat ben vist pel PP balear.

Finalment el PP va perdre el Consell Insular (per un marge de 38 vots!) i el Parlament balear per un diputat

a la presidència del Consell Insular. Al final, i malgrat que s'ha obert una investigació judicial, el públic va quedar amb el dubte si tot això no era un muntatge, com deien els socialistes.

Segons que es va saber després, el número tres del PSOE federal, José Blanco, va revelar a Tarrés que Roque López estava al servei d'Abel Matutes i que dirigia el partit seguint els interessos de l'empresari. Quan un ex-alt càrrec socialista va coincidir amb José Blanco a l'avió i li va preguntar què passava a Eivissa amb Roque López, aquest li contestà: "Res, uns companys que han caigut a les urpes de Matutes."

Abel Matutes va admetre aquests dies que s'havia reunit amb López alguna vegada, "però només va ser per parlar de les autovies", matisava.

Però quan passava tot això ja feia temps que l'altra front de desgast per al PP, les autovies, s'havien vinculat també a Matutes. L'ex-ministre és membre del consell d'administració d'FCC-Construcció, una de les empreses constructores. I, a més a més, és soci d'una altra empresa de les que intervenen en el projecte, MAB. Aquesta evidència no la va poder desmentir malgrat el seu repte pintoresc, llançat en una conferència de premsa, d'oferir una recompensa de 300.000 euros a qui demostrés que ell tenia cap relació amb les autovies.

Tot plegat va convertir l'empresari en protagonista indiscutible de la campanya. La seua presència era permanent i asfixiant. Per cada intervenció pública que feia el candidat eivissenc del PP, Matutes en feia cinc o sis, fins a deixar Pere Palau, aspirant a la reelecció a president de Consell, com una "titella en mans de Matutes", segons que afirmava la coalició PSOE - Eivissa pel Canvi.

L'actuació d'Abel Matutes no ha estat mai ben vista al PP balear, temorec de la singular manera d'actuar de l'eivissenc. De tota manera, no ha tengut cap més remei que transigir amb l'ac-

tuació de Matutes, considerat l'amo i senyor de la política eivissenca. A part això, les enquestes que tenia el PP durant la campanya mostraven tan bons resultats a Eivissa, que Jaume Matas va preferir de centrar els esforços i la presència a Menorca, perquè les Pitiüses ja es veien guanyades.

Una operació fracassada. Però tot va fallar. Varen fracassar les enquestes internes i va fracassar l'estratègia de Matutes. Finalment, el PP va perdre el Consell Insular (per un marge de 38 vots!) i el Parlament balear per un diputat. Totes les mirades es dirigeixen cap a Eivissa. És allà on hi ha alguna cosa que no ha anat bé.

Mentre Matutes guardava ara un silenci sepulcral, el PP de les Pitiüses es reunia per analitzar, l'endemà passat de la desfeta, les causes del resultat. Per primera vegada dirigents del partit ho digueren clarament: la culpa havia estat de les autovies i del protagonisme d'Abel Matutes. "Algú se n'ha d'anar a casa seua", afirmava un dels responsables del PP. L'ex-conseller insular de Sanitat, Vicent Serra, va dir en una entrevista que el partit "ha de replantejar la política urbanística", i el nou alcalde de Santa Eulària també va qüestionar algunes pràctiques. De tota manera, tot ha acabat en paraules i, finalment, el partit a Eivissa ha decidit de fer el contrari que Jaume Matas: continuar tots com si no hagués passat res. "Les dimissions no resoldran res", afirmava el president eivissenc del PP, Josep Joan Cardona.

Sigui com sigui, hi ha veus al Partit Popular que consideren que l'ex-ministre d'Afers Estrangers ha quedat "molt tocat" pel que fa a capacitat d'influència, perquè la seva estratègia s'ha desacreditat. "A partir d'ara, tal volta, allò que digui Matutes ja no anirà a missa, com ha passat fins ara", afirmava un dirigent conservador.

Joan Lluís Ferrer

De batlle d'Eivissa a ministre d'Aznar

Abel Matutes Juan va néixer l'any 1941 i és descendent d'una nissaga d'empresaris dedicats a la banca i les navilières, radicats a Eivissa des de fa més de dos segles. Llicenciat en Dret i Econòmiques per la Universitat de Barcelona, va compaginar els estudis amb el futbol, i va arribar a jugar de professional al RCD Espanyol. Va entrar a la política quan fou nomenat batlle de la ciutat d'Eivissa, càrrec que exercí entre 1970 i 1971. Llavors ja hi hagué la primera polèmica a causa dels seus negocis: al mateix temps que feia batlle construï un hotel que va acabar essent ensorrat perquè era emplaçat en la trajectòria d'aterratge dels avions de l'aeroport.

Matutes es reciclà en polític demòcrata durant la transició, quan va poder escampar la influència entre la població rural i urbana de l'illa, gràcies a la fúria anticomunista i al paper d'empresari emergent en ple boom turístic.

Afiliat des del primer moment a l'Alianza Popular de Manuel Fraga, va ser elegit el 1977 primer senador d'Eivissa i Formentera, càrrec que repetí el 1979. Fou diputat al Congrés el 1982, quan Felipe González arribà al poder. Precisament, els socialistes el varen nomenar a ell i a Manuel Marín primers comissaris espanyols a la Unió Europea tan aviat com Espanya hi ingressà, el 1986.

El 1994 va ser elegit eurodiputat encapçalant la llista espanyola a les eleccions comunitàries, que va guanyar el PP. Amb la victòria d'Aznar el 1996, va ser nomenat ministre d'Afers Estrangers espanyol fins el 2000. Després Matutes va recuperar el control directe de les seues empreses (que havia deixat a les mans dels seus col·laboradors i familiars a partir de l'arribada a Brussel·les) i va tornar a agafar protagonisme a la política local.